

РЕШЕНИЕ

№ 237

гр. София, 11.01.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 19.12.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Николова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11788** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/. Образувано е по искова молба на Е. Б. Б. срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

С исковата молба ищецът претендира обезщетение за причинена на 27.05.2016г. имуществена вреда – претърпяна загуба в размер на 300 лв., ведно със законната лихва от датата на завеждането на исковата молба (24.10.2017г.) до окончателното и изплащане. Вредите се претендират от незаконосъобразно наказателно постановление /НП/ № 15-4332-009452/12.06.2015г. издадено от началник група към ОПП-СДВР.

В исковата молба се сочи, че НП № 15-4332-009452/12.06.2015г. е отменено, с влязло в законна сила на 10.09.2016г. решение на Софийски районен съд /СРС/. За обжалване на НП на ищеца се наложило да направи съдебни разноси, за да докаже, че НП е незаконосъобразно. Ангажирал адвокат, на когото заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева. Соочи се, че сторените разноси за адвокатски хонорар не могат да се присъдят в хода на приключилото наказателно административен характер дело. Счита, че съгласно ТР № 1 от 15.03.2017г. по т. д. 2/2016г. на ВАС и съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, СДВР дължи изплащане на причинените му имуществени вреди. Твърди, че е поканил доброволно ответника да му заплати сумата, но това не е направено. Моли съдът да уважи исковата молба. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалните си представители, оспорва иска като неоснователен и недоказан по съображения изложени в писмен отговор и писмени бележки. Излага съображения, че наказателните постановления не са административни актове по смисъла на чл. 21 АПК. Същите се издават с правораздавателна цел и не носят белезите на административна дейност, поради което искове за вреди причинени от отменено НП не следва да се предявяват по реда на АПК. Излага и съображения, че заплатеният хонорар за адвокатска защита и процесуално представителство не е вреда. Не е увреден патримониума на лицето, тъй като то срещу заплатената сума е получило адвокатска услуга. Разноските не произтичат пряко от административно разпореждане, а от договор за правна помощ и съдействие. Счита, че претендирането на разноски направени в хода на административнонаказателно дело, по реда на АПК представлява заобикаляне на закона. Разноските следва да останат в тежест на лицето. В допълнително депозирани писмени бележки ответникът оспорва извършеното плащане на адвокатско възнаграждение по н.а.х.д. 14927/2015г. по описана СРС. Твърди, че за да бъде плащането категорично доказано, по делото е следвало да бъде представено извлечение от сметката на адвоката, удостоверяващо, че същата вече е заверена с наредените средства от ищеца. Моли съдът да отхвърли исквата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно в случай, че съдът уважи исквата молба, моли на ищеца да не бъдат присъждани претендираните разноски, тъй като липсват документи, доказващи че адвокатското възнаграждение е действително заплатено.

Прокуратурата на Република Б. – чрез прокурор К. К., изразява становище, че исквата претенция е основателна и следва да бъде уважена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Искът е допустим. Предявен е от страна, която има правен интерес от търсената защита и се основава на отменено, с влязло в сила съдебно решение, НП. Искът е насочен срещу надлежен ответник - юридическото лице в състава, на което е органът издал отмененото НП, т. е. притежаващ надлежна пасивна процесуална легитимация по чл. 205 от АПК. След като са въведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред НП, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища - Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. по т. дело № 2/ 2014г. на ВКС и ВАС на РБ. Разгледан по същество искът е **ОСНОВАТЕЛЕН**, по следните съображения.

Фактите по делото:

С НП № 15-4332-009452/12.06.2015г. издадено от началник група към ОПП-СДВР, на Е. Б. Б. са наложени административни наказания за нарушения на Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

С жалба вх. № 15-4332-009452/19.08.2015г. по описа на СДВР Е. Б. Б., е оспорил НП № 15-4332-009452/12.06.2015г. издадено от началник група към ОПП-СДВР пред СРС.

С Решение № 6389 от 03.08.2016г., постановено по н.а.х.д. № 14927/2015г. по описа на СРС, НО, 99-ти състав е отменено изцяло НП № 15-4332-009452/12.06.2015г. издадено от началник група към ОПП-СДВР. Решението е влязло в сила на 10.09.2016г.

В кориците на дело № 1492/2015г. по описа на СРС се намират Договор за процесуално представителство, правна защита и съдействие сключен на 27.05.2016г. между Е. Б. Б. и адвокат К. М. с предмет оказване на процесуално представителство, правна защита и съдействие на клиента по н.а.х.д. № 14927/2016г. (лист 29 от досието на делото) и Адвокатско пълномощно от 27.05.2016г. (лист 30 от досието на делото) за представителство по същото дело. В договора и адвокатското пълномощно е посочена грешна година на делото на СРС – 2016г., вместо 2015г. Съдът намира, че това е техническа грешка и предвид обстоятелството, че доказателствата се съдържат в кориците на н.а.х.д. № 14927/2015г. по описа на СРС договореното между Б. и адв. М. касае именно това дело. Последното проведено по делото съдебно заседание е на 08.06.2016г., което подкрепя извода на съда, че в изписване на номера на делото в договора и адвокатското пълномощно е допусната техническа грешка. В договора изрично е записано, че договореното възнаграждение в размер на 300 лева ще е платимо по банковата сметка на адвоката.

В настоящото производство освен Договор за процесуално представителство, правна защита и съдействие от 27.05.2016г. е представено и платежно нареждане от 27.05.2016г. Със същото ищецът е наредил заплащането на сумата от 300 лв. на К. М. М.. Като основание за плащането в платежното нареждане е посочено „Адвокатски хонорар по НАХД 14927/2016г.“. Платежното нареждане е подпечатано от [фирма], офис С..

По правото:

Съгласно чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковите се разглеждат по правилата на АПК, като при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата или общините, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие. В случаите, когато отговорността се претендира от незаконосъобразен административен акт, законът поставя изискването той да е отменен по съответния ред (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК).
2. Вредоносен резултат, наличие на реална вреда (имуществена и/или неимуществена), настъпила за ищеца.
3. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. С оглед разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ, имуществената отговорност по този закон е обективна, безвиновна. Вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

В случая, съдът намира, че са налице и трите предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника. Налице е НП, отменено като незаконосъобразно с влязло в сила решение на съд. За ищеца е настъпила имуществена вреда – неблагоприятно изменение на неговата имуществена сфера, тъй като същият е заплатил адвокатски хонорар в размер на 300,00 лв. Извършеното плащане се доказва от представеното по делото платежно нареждане, което не е оспорено от ответника. Съдът не споделя

доводите на ответника изложени в допълнително депозираните писмени бележки относно недоказаността на извършеното плащане. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС съдебните разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждение и в договора е описан начинът на плащане. Когато плащането на адвокатското възнаграждение е по банков път, се представят доказателства за извършеното плащане, а когато е в брой - вписването за направеното плащане в брой в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Съдебната практика приема, че платежно нареждане, с което е наредено изплащането на сума по сметка на получателя, е достатъчно доказателство за плащането на задължение, когато кредиторът не го оспорва. Това се отнася за всички облигационни възмездни договори, включително и за договора за правна защита и съдействие, по която страни са упълномощителят - клиент и упълномощения адвокат. Трето на тази облигационна сделка лице не може да се позовава на чл. 75, ал. 3 ЗЗД предвиждащ, че когато плащането става чрез задължаване и заверяване на банкова сметка, задължението се счита за погасено със заверяване сметката на кредитора. Трето на облигационното правоотношение лице все пак има възможност да оспорва реалността на плащането, доколкото съществува възможност въпреки нареждането за плащане, то да не бъде получено от кредитора, като оспори в съдебното производство платежното нареждане. В този смисъл Решение № 2487 от 28.02.2017 г. на ВАС по адм. д. № 1184/2016г.; Определение № 7394 от 20.06.2016 г. на ВАС по адм. д. № 14019/2015 г. В процесния случай, ответникът, който е лице извън облигационното правоотношение между адвоката и неговия доверител, не е оспорил своевременно доказателството за извършеното плащане. Платежното нареждане е прието от банката на платеща. Липсват доказателства, които да навеждат на извод, че същото е било оттеглено, поради което съдът не е разколебан в извода си, че договореното между страните адвокатско възнаграждение, е платено. Вредата за ищеца е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП. В този смисъл е Тълкувателно решение /ТР/ № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., О., I и II колегия. С оглед цитираното ТР съдът намира за неоснователни всички доводи на ответника в писмения му отговор и писмените бележки представени в последното по делото заседание. Адвокатската услуга е специфична, свързана с оказване на високоспециализирана помощ от страна на адвоката на лице обвинено в извършването на административно нарушение, от която то има нужда, за да се защити. Заплащането на адвокатския хонорар безспорно намалява имуществената сфера на потърсилото адвокатска помощ лице. Действително срещу заплатената сума то получава услуга, но до предоставянето на тази услуга не би се стигнало, съответно не би се стигнало до намаляване на имуществото, ако не е издадено НП, което в последствие е обявено за незаконосъобразно. Наличието на имуществена вреда е пряко свързано с приетото в Тълкувателно решение /ТР/ № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., О., I и II колегия, задължително за съдилищата, че вредата за ищеца е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП. Нелогично е да се приеме, че вредата за ищеца е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП, но тъй като той е получил услуга срещу парите си, липсва вреда. По изложените съображения искът се явява основателен и доказан по размер, поради което следва да се уважи.

По отношение на предявения иск за заплащане на законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане:

Искът за лихва е акцесорен на основния иск. Поради тази причина претендираната лихва следва да бъде заплатена.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати разноските за производството направени от ищеца в доказан по делото размер – 310,00 лв., от които 10,00 лв. държавна такса и 300 лв. договорено и заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът не споделя довода на ответника, че липсват документи доказващи, че адвокатското възнаграждение е действително заплатено. Видно от намиращия се на лист 8 от делото Договор за процесуално представителство, правна защита и съдействие, договореното между страните (ищеца и процесуалния му представител в настоящото производство) възнаграждение е в размер на 300 лева и е платено в брой на ръка при подписване на настоящия договор. В съответствие с цитираното по – горе в решението Тълкувателно решение № 6/2012 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС (т. 1) следва да се приеме, че възнаграждението е заплатено.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение – 32-ри състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА по иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. Б. Б. ЕГН [ЕГН], сума в размер на 300,00 (триста) лева представляваща обезщетение за претърпени на 27.05.2016г. имуществени вреди – претърпяна загуба, в резултат на незаконосъобразно наказателно постановление № 15-4332-009452/12.06.2015г. издадено от началник група към ОПП-СДВР, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 24.10.2017г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. Б. Б. ЕГН [ЕГН] сумата от 310,00 (триста и десет) лева деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република Б..

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: